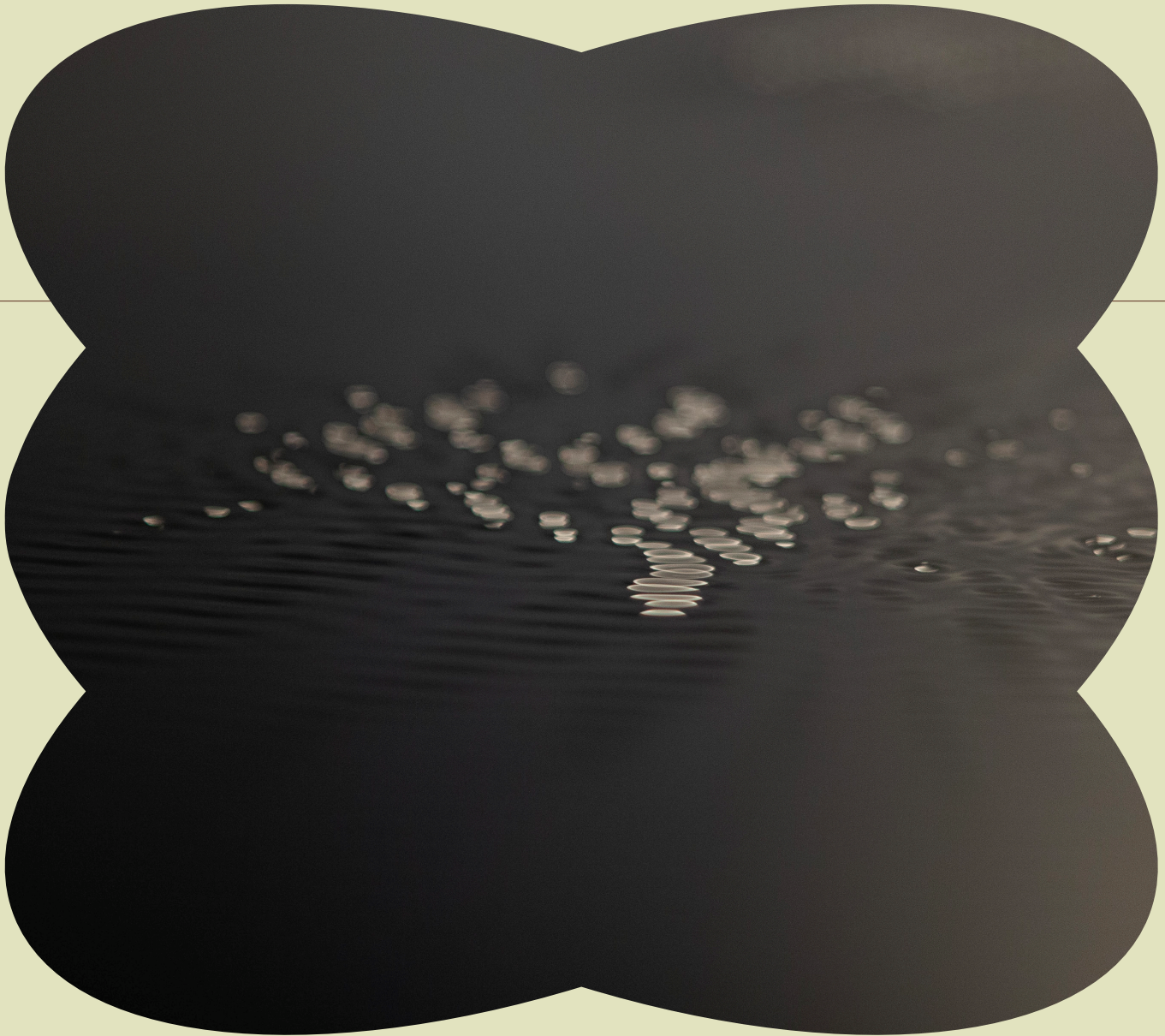

Finnbogi Pétursson

Þjálfari / Quake

HAUST *Þýningar*
FALL *Exhibitions*

13.09.25
23.12.25

LISTASAFN
ÁRNESINGA

Austurmörk

21,

810

Hveragerði,

Iceland

+(354) 4831727

listasafn@listasafnarnesinga.is

www.listasafnarnesinga.is

Þjálfri / Quake

Life what is it but a dream
Lewis Carroll

The mirror, an object present in virtually every home today, was once considered a doorway to another world, concealing countless secrets. Numerous superstitions and rituals were associated with it. One of these, still alive and practiced in many cultures and religions, is the covering of mirrors as part of funeral or mourning traditions. Just as the eyes of the deceased are closed after death to prevent the soul from returning to the body through them, mirrors are covered in the belief that a misguidedly soul might become trapped in this artificial, alternative world or be drawn into the world of evil forces. Covering a mirror also protects mourners from seeing the deceased's reflection, which is believed to portend misfortune or another death. Both European spiritualists and African shamans viewed mirrors as portals to the spirit world. What might happen the next time we look deeply and intently into a mirror?

At the exhibition *Quake 2025* at the LÁ Art Museum in Hveragerði, the Icelandic artist Finnþógr Pétursson allows himself to lift the veil of this mystery, inviting us into the world he has created, an intimate journey into the mirror and at the same time into ourselves. In his artistic oeuvre, Finnþógr has long been fascinated by the physicality of phenomena, creating immersive installations in which he speaks, through the language of art, about the extraordinary world of light, sound, and energy properties that fundamentally belong to the quantitative sciences. In Hveragerði, he also employs his own unique means of expression, but this time, the scientific and artistic dimensions of the works seem to serve merely as a background to their spiritual dimension.

The exhibition consists of two installations that can be read (or rather experienced) separately, but which, in this context, are closely related. The first one is created by the previously mentioned mirror, but the artist has created a specific physical environment around this object, a kind of experimental composition of electromagnetic waves, the subtle energy vibrations of which we are generally unaware, yet which enable our seeing of the world around us. Sound and light are playing together, but for the "melody" to emerge, our presence is essential—especially lenses of our eyes and the mirror's surface.

The second installation in the exhibition space is built around a red urn, which likely still contains the ashes of a deceased person. It is bounded not only figuratively but also physically, to a tomb several hundred kilometers away from Hveragerði, located in the northern part of Iceland, in the valley of Svafðardalur near Dalvík. Finnþogi connected the two sites by installing a seismographic system that

Captures the slightest vibrations occurring beneath the tombstone in Svartáardalur, a recording of which can be read in the exhibition space at Hveragerði. Although both the tombstone and the urn containing the supposed ashes commemorate the deceased, serving as a testament to his death and passage into a state of eternal stillness and nonexistence, both of these man-made objects are filled with life – nature and its pulsating matter constantly beat out their own rhythm, a recording of which unfolds before our eyes. The seismograph becomes a tool in the artist's hand, a tribute to life.

The message of the work, in which the artist, through the use of seismic energy, juxtaposes the life-giving and vibrating earth with the ashes of a deceased person who, born from the dust of the earth, returned to dust, is universal, but in this case, certain circumstances give the work additional layers of meaning, making it very site- and personal-specific. Primarily, because of the figure who is the protagonist of this installation. The ashes that may be contained in the urn are not accidental. They belong to the famous Icelandic seismologist, late Ragnar Stefánsson, who led the development of modernizing systems and research aimed at predicting and advancing warning of volcanic and earthquake eruptions. Also, the site where we currently stand, is the record of seismic waves spreading in a place several hundred kilometers away, is very special because of its exceptional dynamism, geothermal and seismic activity - you can experience the living presence of the primal forces of nature right here. Moreover, Hveragerði bears a particular significance to Finnogi. The connection with this place was established already in his childhood – according to artist's memories it was a stopover during a trip with his parents to the east of Iceland. Even then, his imagination was stimulated by the nearby geyser and boiling natural springs, as well as information about the unfortunate accidents that regularly occurred there. The fascination with this area remained alive in the artist's adult life.

When Finnþogi received the invitation to prepare a solo show at the LA Art Museum in Hveragerði, he intended to collaborate on it with Ragnar, in private life Finnþogi's father-in-law. He decided to create a work using seismographs that would be inspired by the geophysical activity of the region as well as Ragnar's own invented devices. Unfortunately, Ragnar died in July last year. The exhibition in Hveragerði and the work specially prepared for it by Finnþogi could therefore be read also as a kind of tribute to Ragnar and his special love for Iceland and its seismic uniqueness.

Curator:
Paulina Brzusiewicz-Kuhn

The two installations presented at Hveragerði are interconnected on many levels. Primarily through the use of their key building blocks – invisible waves of light, sound, and energy, including seismic ones, permeating the entire exhibition space. Finnboð exploited their presence and properties to create entirely new sound and visual effects, allowing the audience to see what is normally inaccessible to the human sense of sight, which operates only within its specific range of visible radiation. The artist simultaneously imbued both works with a thanatological dimension. In the urn installation, Finnboð evokes death directly, but what we see in the mirror is, in a sense, also an exploration of dying – as a result of the mutual “cancellation” of light and sound waves on the mirror’s surface, we see a reflection of reality in a very low radiation range, just slightly above zero, that is, close to the point where life disappears – death arrives.

In this extraordinary way, Finnboig fits into the history of using mirrors as elements of art—both for visual effects and symbolically, exploring issues such as identity, perception or the ephemeral nature of reality. It is a tradition dating back thousands of years of human culture—the ancient Egyptians, for example, made the connection between mirrors and the essential nature of things, believing that mirrors represent the solar disk, a source of light containing the essence of life. Mirrors and the use of mirror reflections also appear in the works of many contemporary artists, such as Bruce Nauman, Michael Schickel, Pierrelotto, Yayoi Kusama, Rebecca Horn and Cindy Sherman, to name a few, all of them at the world's biggest stars. However, the use of mirrors in Finnboig's work is entirely different from most contemporary works; the artist's installation has a more spiritual and intimate dimension. It evokes associations with the paintings of the Old Masters, who used mirrors to reveal important truths to the world. As in Lukas Furtenagel's 1529 painting, "The Painter Hans Burgkirmair and His Wife Anna" - the couple gazes at us from the painting, their faces reflected in the mirror which Anna holds. However, we see not their faces reflected there, but skulls—the work takes on a vanitas form, advising us to remember the death that awaits everywhere.

However, to avoid ending on such a pessimistic note, let us recall the words quoted at the beginning of this text by Lewis Carroll, a 19th-century English writer who, as an artist, mathematician, and photographer, was deeply fascinated by mirrors and, in his „Alice Through the Looking-Glass“ story, told readers what could be discovered on the other side. And there, you can find the world of dreams and imagination. We invite you to enter it.

Thanks for support: South Iceland Development Fund.

Shjálf / Quake

Lífið, hvað er það annað en draumur
Lewis Carroll

Speggillinn, hlutur sem nú má finna á næstum hverju heimili, var áður fyrr talinn hlíð inn í annan heim, sem geymði óteljandi leyndarmál. Alls vax hjaðró og helgisjóir tengdust honum. Einn slíkur sjóur, sem enn er við lýði í mörgum menningarheimum og trúarbrögðum, felst í því að hugja spegla við jarðarferð á meðan syrt er. Rétt eins og augum hins látna er lokað til að koma í vegg fyrir að sál hans snúi aftur í líkamann, eru speglar huldur vegna þeirrar trúar að tynd sál kunni að festast í þessum tilbúna heimi eða dragast inn í ríki lífla alfa. Hljúpur spegilsins verndar einnig sýrjundir gegn því að sjá spegilmynd hinna látna, sem tallo er boda ógæfu eða jafnvel annan dauða.

Evrópskir andatrúarmenn og áfrískir seimóðmenn litu á spegla sem gátir að andaheimum. Hvað gæti gerst næst þegar við horfum djúpt og einbeitt í spegil?

Á sýningunni Skjálfli 2025 í Listasafni Árnesinga í Hveragerði býður Íslenski listamaðurinn Finnþingi Pétursson okkur að skýgnast á bak við slæðuna, að lita inn í heim sem hann hefur skapað, náð ferðalag bæði inn í speglinn og jafnframt út í okkur sjálf. Í listsköpun sinni hefur Finnþingi lengi velt fyrir sér líkamleika náttúrulegra fyrirbæra og skapað innfengingar sem tala, í gegnum listisöfnið, við okkur um líf og hverdagslífið. Hljóð og orku, fyrirbæri sem gjarnan eru römmuð inn í vísindi raunhyggunnar. Í Hveragerði notar hann áfram sín sérstöku tjáningarform, en nú virðast vísdaglega og listrænar hljóð verkanna aðeins mynda bakgrunn fyrir þá andlegu vidd sem þar birtist.

Sýningin samanstendur af tveimur innsetningum sem má lesa (eða ölla heldur upplifa) sjálfstætt, en sem eru náðingardráttur í þessu samhengi. Sú fyrri byggist á áður nefndum spegli, en listamaðurinn hefur mótad sérstakt efniðlegt umhverfi í kringum hann, eins konar tilraunakenna samsetningu af rafsegulbylgjum, flinstillan orkutíring sem við verðum sjáldnast vör við, en gerir okkur þó kleift að sjá heiminn í kringum okkur. Hljóð og ljós sjálf saman en til þess að þessi „melódía“ gefi orðið til, er næmra okkur nauðsynleg – sérstaklega linsur augna okkar og spegillíftúrin sjálfur.

Seinni innsetningin sýst um rautt dukker, sem líklegt er að innihaldi leifar látns manns. Hún tengist ekki aðeins táknrænt, heldur líka bokstaflega, grafitrei sem er staðsettur mörg hundruð kílómetra frá Hveragerði, í Svæðaradal nágægt Dalvík. Finnþingi hefur tengt þessa tvo staði með því að selja upp jarðskjálftamál sem nemur innviðum þess undir leigsteinningu í Svæðaradal, málsmálar sem varðar er um í sýningargrönnu í Hveragerði. Þrátt fyrir að leigsteinningu og dukkerið með óskunni séu til minningar um hinn látna og viti um dauða hans og for inn í eilífu kyrrð og tóm, eru þári þessir manngerðu hlutir á vissan hátt fullir af lífi – náttúran og pulsandi einni hennar slá afram sinn takt, sem nú birtist okkur í mynd. Jarðskjálftamálærinn verður þannig takt í höndum listamannsins, hylling lífsins.

Þóskapur verkis, þar sem listamaðurinn notar jarðskjálfaorku til að stækka lífgedandi takti jarðarinnar á móti ósku látns einstaklings, sem fæddist úr mæld og snéri falli til hennar, er algildur, en í þessu tilviki bæst við verköld persónuleg og staðbundin merkingarlög. Í fyrsta lagi skiptir það mikið hver hinn látni er. Askan sem dufikeri kann að innihalda er ekki valin af tilviljun. Þetta eru líkamsefni hans virstu jarðskjálfræðings Ragnars Stefánssonar, sem leiddi þróun jarðvísindanæðis og viðvörnarkerfa vegna jarðskjálfa og eldgösa. Syngirarymji sjálf, þar sem lesa má mælingar jarðskjálfbýlva úr mörg hundruð kílómetra fjarlægð, er einnig sérstaklega viðgengandi. Í Hveragerði finnur mátti líkamlega næveru frumkrafla náttúrunnar í gegnum mikla jarðhitna- og skjálfravirki. Þar að auki hefur þessi staður sérstaka þýðingu fyrir Finnþega, tenging hans við Hveragerði nær aftur til þernsku hans, þegar hann kom þar við ásmót fæðingum sínum á fæðalagi austur á land. Jafnvel þá vakti jarðhitni sævðisins, goshverir og sögur af slysaheftu hugmyndaflod barnsins til lífs. Þessi áhugi hans á svæðinu hefur haldist fram á fullorðinsár.

þegar Finnþingi fékk boð um að setja upp einkasýningu í Listasafni Árnesinga hafði hann hugsað sér að vinna að henni með tengdaboðum sínum, Ragnari. Áttíunir var að skapa verk þar sem hann nýtti skjálfaðmálteki – m.a. tæki sem Ragnar sjálfur hafði þróað – og að sækja innblástur í jarðfræðilega virkni svæðisins. Því miður lést Ragnar í júlí í fyrra. Sýninguna í Hveragerði má því einnig túlka sem virðingarfyllt til hans og ástár hans á Íslandi og jarðfræðilegri sérstöðu landsins.

Sýningarstjóri:
Paulina Brzusiewicz-Kuhn
Þýðing: Ingunn Snædal

Innsættningararnar tvær tengjast á marga vegu. Þær eru samfærnar gegnum notkun á bylgjum – ósýnilegum þýgum ljóss, hljóðs og orku, þar á meðal skálfjáltrings, sem fylla sýnarynnirum. Finnþingi reynt eiginleika þeirra til að skapa nýja sjón- og hljóðupplifun, og leida þannig áhorfendur inn í heim sem við sjám vanalega ekki, heim annar viddar skynfæranna. Samhliða þess listamáðurinn báðum verkunum sterka dauðafæðilega vidd: Í dufkfersinsættningunni visar hann beint til dauðans, en spegillinn opnar á hugleiðingu um hverfuleika – í gegnum gagnverkandi áhrif ljóss og hljóðs á spegillitítnum myndir myndin sem við sjám áður dauf, rétt yfir núllpunkti geislaunar, nálægt þeim punkti þar sem lífið hverfur – dauðinn tekur við.

Þannig fellur verk Finnboða inn í sögu listarinnar þar sem speglar eru nýttir – bæði sjónrænt og táknað – til að varpa ljósi á hugmyndir um sjálfsmynd, skynjun og hverfulan veruleika. Sú hefð nær þúsundir ára aftur í tímann – til dæmis trúnað Forn-Egyptar því að speglar endurspegluðu kjarna tilverunnar, líkt og sólhringingin, upptretti ljósa og lífs. Spegla og spegilmýndir gegna einnig veigamiklu hlutverki í list samtímans; hjá listamönnum á borð við Bruce Nauman, Michelangelo Pistoletto, Yayoi Kusama, Rebecca Horn og Cindy Sherman, sýn aðeins sé minnst á nokkrar af stærstu stjörnum listheimsins. En nokkun speglisins í verki Finnboða sker sig úr þar sem hér er lítið inn á við, með andlegri og persónulegri áherslu. Þetta minnir á meistaraverk gömlu meistaraanna sem notuðu spegla til að afhjúpa mikilvægan sannleika. Nefna má málverk Lukásar Furtenbergs frá 1509, þar sem hjónin Hans Burgkmaier og Anna virðast horfa beint á áhorfandann, en í speglinum birtast ekki andlit þeirra – heldur hauscupur. Verkið tekur á sig vanitas-form og minnir okkur á dauðleikann sem aldrei er fjárr.

Til að enda ekki á slíkum þunglyndislegum nótum er vert að rifja upp orð Lewis Carroll, ensks rithöfundar, stærðfræðings og ljósmyndara á nítjándu öld, sem var heillaður af spegulum. Í sögunni í gegnum spegilinn lýsti hann því sem beðið getur handan við spegilyfirborðið. Þar leynist heimur drauma og imyndunar. Við bjóðum þér að stíga inn í hann.

[Þakkir fá Uppbyggingarsjóður Suðurlands](#)